

ΚΑΙ ΟΛΙΓΗ ΖΩΟΛΟΓΙΑ

Η ΘΕΟΜΗΝΙΑ ΤΩΝ., ΚΟΥΝΕΛΙΩΝ

"Όπως ξέρετε βέβαια, όταν ο λαός θέλει να χαρακτηρίσει μία γυναίκα ως πολύτοκη, τη λέει κουνιέλα. Και πραγματικά, η γονιμότης του κουνιελιού είναι καταπληκτική. Το κουνιέλι αρχίζει να γεννάει από την ηλικία των 6 μηνών και κάνει 7 τοκετούς το χρόνο με 4 ως 12 ή και περισσότερα κουνιελάρια στην κάθε γέννα.

Υπολογίζεται πως ένα ζευγάρι κουνιελιών, όταν αφιεθεί ελεύθερο να πολλαπλασιάζεται από ενδοίκους δρόμους, μέσα σε τέσσερα χρόνια μπορεί να δημιουργήσει την πολυπληθέστερη οικογένεια του κόσμου, να φτάσει δηλαδή στον αριθμό του ενός εκατομμυρίου πεντακοσίων χιλιάδων μελών!..

Το κουνιέλι όμως έχει ν' αντιπαλαίση προς όλους τους κινδύνους και τους εχθρούς που το τρυφίζουν και δεν έχει τίποτ' άλλο ν' αντιτάξει στον αγώνα της ζωής για την επιβίωσή του, παρά μονάχα αυτή την μοναδική, την καταπληκτική πολυτοκία του.

Κάποτε είχαν μεταφέρει στην Αυστραλία λίγα ζευγάρια διαλεχτών κουνιελιών, τα οποία, επειδή βρήκαν τους εδαφικούς και κλιματολογικούς παράγοντες εξαιρετικούς για την ανάπτυξή τους, πολλαπλασιάστηκαν, μέσα σε λίγο διάστημα, σε τρομαχτικό βαθμό.

Κατέβηκαν έτσι μια πολύ μεγάλη ένταση της ύπαιθρου και κατάντησαν άληθινή θεομηνία, καταστρέφοντας τα γεωργικά προϊόντα και αφανίζοντας κάθε φυτό, δέντρο, χλωροσπά.

Οι χωρικοί κινηγούσαν τα τροφάρια τροχικά στους δρόμους και στα χωράφια, με τουφέκια, με ξύλα και πέτρες, αβίνες και σουβλές, παλιά σπαθιά και μαχαίρια! Χρησιμοποιούσαν ακόμα και κτηνοεργικά σκυλιά για την καταδίωξη αυτή, που διαρκούσε συστηματικά από το πρωί ως το βράδυ, αλλά το κακό δεν μπορούσε να περιορισθεί.

Τέλος, ύστερα από πολλές εκκλήσεις των κατοίκων στην κυβέρνηση, ψηφίστηκε ένας ειδικός νόμος και εστάλη στην... κουνιελόκλητη επαρχία διόλιθρο ειδικό καταδιωκτικό συνεργείο, το οποίο εξόντωσε με πολλούς κόπους τις χιλιάδες των κουνιελιών. Αναφέρεται μάλιστα, ότι η κυβέρνησης συγκατετέθη να επέμβη στον αγώνα αυτόν, ύστερα από μια σχετική σύμβαση που κάμε με τους κατοίκους. Κατά τη σύμβαση αυτή, το δικαίωμα της παρασκευής των κουνιελιών σε παστό κρέας και του εμπορίου του κρέατος αυτού το ανέλαμβανε αποκλειστικά το κράτος.

Τόν άλλο χρόνο όμως, κάποιος ιδιώτης εκίνησε άγωγή κατά του κράτους, ζητώντας τερματίαν αποζημιώσεων, ως ιδιοκτήτης... τόν πρώτων ζευγαριών των κουνιελιών, τα οποία εθανατόθησαν. 'Αλλά κι' οι χωρικοί έκαμαν άγωγή εναντίον του ιδιώτου αυτού και του ζητούνταν πό μεγάλης αποζημιώσεως για τα προϊόντα τους που αφανίστηκαν! Κι' η δυο όμως αυτές υποθέσεις ούδέποτε εξεδικάσθησαν.

γινε. Κάθε κίνησις, κάθε χειρονομία του κ. 'Ωμιέρο χαράχτηκαν βαθεία μέσ' στο μυαλό μου, γιατί ο ρομπεντικός και γλυκός αυτός άνθρωπος κρατούσε το μέλλον μου μέσα στο διάφανο χέρι του.

'Ο κ. 'Ωμιέρο, καθώς άνοιγε την πόρτα του σαλονιού, μ' άγγιξε έλαφρά στον ώμο και μου είπε :

— Δουτών, θάρρος, μικρούλα μου. Και πιστεύε με, θα εύχαριστήσης μία μέρα τη μητέρα σου που σου διάλεξε αυτό το στάδιο. Μην παίρνεις αυτό το θλιβερό το ύφος. Δεν πρέπει να μπαίνη κανείς με τόση σοβαρότητα στη ζωή, αλλά εθθμα.

'Εγώ τραύλισα μερικώς εύχαριστίες, μά καθώς έτοιμαζόμουν να βγω έξω, σκόνησα σε μία πολύ όμορφα γυναίκα, με παρουσιαστικό όμως κάπως βαρύ.

— Και πρό πάντων, ψηθύρισε ο κ. 'Ωμιέρο, σκίβοντας προς εμένα, μην αφήσεις τόν έναντό σου να παχίνη σαν αυτή τη μεγάλη αιδό. Το πάχος είναι ο εχθρός της γυναικας και της καλλιτέχνιδος.

Κατέβηκα κάτω κάπως έκπληκτη και τρομαγμένη και καθ' όλη τη διάρκεια της διαδρομής με τ' άμιάξ που μās μετέφερε στο σπίτι, δεν ελτα ούτε λέξι στην κ. Γκεράφο.

Στό σπίτι ή κ. Γκεράφο διηγήθηκε τα καθέκαστα στη μαμά μου, ή όποια, χωρίς να την άφήση να τελειώση της ελπει :

— 'Όμορφα!... 'Όμορφα!... Σās εύχαριστώ...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνηχεία.

ΑΠ' ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ."

ΕΚΛΕΚΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

'Η άνοικονόμητη μύτη του Συρανό ντέ Μπερζεράκ. Τά ενοχλητικά ρουθουνίσματα. Μία έξυπνη άπάντησις του Συρανό. 'Ο ζητιάνης πούχε συγγένεια... μ' έλη την άνθραπέτητα!... 'Η άφηρημάδα του Σκότου λέρδου. 'Ο 'Ερρίκος Δ' κι' ο δήμαρχος. "Ένας τυραννικός Τσάρος, κτλ. κτλ.

Έβνε γνωστά τά κομμοκορακιά παθήματα του περιφημου Συρανό ντέ Μπερζεράκ, εξ αίτίας της άνοικονόμητης μύτης του. Διηγούνται κεντά στ' άλλα, και τό εξής νόστιμο ανέκδοτο του Μπερζεράκ, σχετικό με την κλασική του μύτη:

Μία μέρα, ο Συρανό κάθησε μ' ένα φίλο τόν να παίξουν σκάκι. 'Επειδή όμως είχε τρομερό συνάχι, δεν έκανε τίποτ' άλλο καθ' όλη τη διάρκεια του παιχνιδιού, παρά να ρουθουνίζει συνεχώς.

'Εννοείται, ότι ο ελάχιστος άβρος αυτός θόρυβος εξενεύριζε κι' ενοχλούσε τόν συμπαιχτή του, ο όποιος του έκανε επανεπιλημμένα παρατηρήσεις να πάγη πειά να ρουθουνίξη ή να σκουπιστή έπί τούλους και να τόν άφήση ήσυχον μ' εκείνο τό... φουγάρο που είχε για μύτη!

'Ο Συρανό, χωρίς να στενοχωρηθή διόλου από τό πείραγμα—έβνε συνήθως άλλωστε σ' αυτά— άπάντησε έξυπνότατα στό φίλο του: — Νομίζεις, φίλτατε, ότι είνε εβκολο να σκουπιστώ μία κοτζάκι μύτη, σαν τή δική μου; Σκούπισε την λοιπόν εσύ... πού είσαι πό κοντά της!...

□ □ □ □ Σ Κ Ι Α Γ Ρ Α Φ Ι Ε Σ □ □ □ □

Η ΑΠΟΘΕΩΣΙΣ ΤΟΥ ΣΙΛΛΕΡ

(Σκιαγραφία του Ντυττενχόφερ).

Παρουσιάστηκε κάποτε στον 'Αγγλο δούκα Νιουκαστέλ ένας φτωχός και τόν παρακάλεσε να τόν λυπηθή και να του δώσει μία μικρή βοήθεια, αφού άλλως τε ήσαν... συγγενείς, έχοντας έναν πρόγονο κοινόν.. τόν 'Αδάμ.

'Ο δούξ χαμογέλασε για την έξυπνάδα του ζητιάνου, αλλά του έδωσε μία μονάχα πεντάρα, λέγοντάς του :

— 'Αν όλοι οι... συγγενείς σου σου δώσουν από μία πεντάρα, άσφαλώς θα γίνης ο πλουσιότερος άνθρώπος του κόσμου!

'Η σύζυγος ενός Σκότου λόρδου έπεσε κάποτε βαρεία άρροστη από ξαφνικό πυρετό. 'Ο λόρδος διάταξε άμέσως τόν ύπρητή του να τρέξη έκτακτως στην πλησιέστερη πόλι και να καλέση έναν γιατρό. 'Εγραψε μάλιστα και τού έδωσε για τό γιατρό αυτόν μία έπιστολή, στην όποία τόν παρακαλούσε να σπεύση τό ταχύτερον.

Τη στιγμή όμως που ο ύπρητής ήταν έτοιμος ν' αναχωρήση, ή κατάσταση της καλής καλύτερης ξαφνικά. Τότε ο λόρδος, ο όποιος φημιζόταν για την άφηρημάδα του, πήρε άπ' τόν ύπρητή την έπιστολή και την συμπλήρωσε ως εξής: «'Επειδή ή σύζυγός μου είνε καλύτερα, δεν είνε άνάγκη να έλθετε»!...

Κατά την την έδωσε στον ύπρητή, ο όποιος άνεχώρησε καλύπτοντας... *

"Όταν ο 'Ερρίκος Δ', ο όποιος ήταν περίφημος για τη μετριοφροσύνη του και την απλότητα τόν τρόπων του, πέρασε κάποτε άπ' την 'Αμμένη, ο δήμαρχος της πόλεως θεώρησε καθήκον του να τόν ύποδεχθή έπίσημος και να τόν προσφωνήση.

— 'Ω σύ, βασιλεϋ, άρχισε να του λέη, πολύ μεγάλη, πολύ αγαθή, πολύ μετρίοφρων, πολύ γενναίοδοξο...

— Πρόσθεσε και... «πολύ ύπομονετικέ», αφού έχω την ύπομονή να τ' άκούω όλ' αυτά! τόν δίκονο ο βασιλεϋς.

Μία μέρα, επί της βασιλείας του περιφημου για τη σκληρότητά του Τσάρου της Ρωσίας Παύλου του Α', ένας στρατιώτης, μαστιγούμενος κατά διαταγήν του άπανθρόπως, για κάποιο άσημαντο ύπηρεσιακό παράπτωμά του, άρχισε να ουλάει:

— 'Α! καταραμένη παληοφαλακρέ! Καταραμένη παληοφαλακρέ! «Φαλακρός» άτεκαλιέτο από τούς ύπάρχους τον ο Τσάρου, ο όποιος μόλις άκουσε αυτό, έβνε έξω φρενών άπ' τό θυμό του.

Διάταξε λοιπόν να τουφεκισθή άμέσως ο στρατιώτης για την άσεβεία του. Συγγνώμος δέ έβγαλε ένα ούαζόξ, διά του όποιου άπαγόρευσε επί ποιηή θανάτου, να αναφέρουν οι έπίκουροι τον στό εξής τις λέξεις: «Φαλάκρος» και «φαλακρός»!

